

for ikke at sige som den tydske Præs. i Grøsten, som det almindelig bliver oversat, i Graven. Jeg har tænkt mig det mulige Tilfælde, at jeg skulde blive valgt ind i et saadant Udvalg, saa vilde jeg unegtelig være i højeste Grad uheldig stillet. Tilhøre for mig sidder en Jurist, tilvenstre for mig sidder en anden Jurist, og de ere uenige, som de Sagkyndige ofte ere. Den ene mener, at have Underretten og Overretten for sig, den anden at have Højesteret for sig. Enhver putter paa Sit, og hvad skulle saa de stakkels Rægmænd gjøre. Jeg vil for mit Bekommende absolut betakke mig for en saadan Ære at være med i et saadant Udvalg, der skal være Overdomstol over Landets Højesteret. Jeg ser ikke rettere, end at det er en overordentlig farlig Bei, der her foreslaaes det høie Thing at gaa ind paa. Der kan naturligvis være Andre, der ere meget kloge end jeg i det Kapitel, jeg taler kun for at motivere min egen Afstemning, men jeg siger, at jeg ikke vil paatage mig Ansvaret for at sætte Folkethinget paa den Plads, Beslutningen foreslaar at sætte det paa. Jeg kan tænke mig Tilfælde, og det skulde undre mig, om saadanne Tilfælde ikke have foreligget, hvor selv Højesteret, Landets Overdomstol, er kommen til en Afgjørelse, som det har pint den at komme til, fordi den har sølt, at der, skjøndt den efter Lovens Ord maatte dømmes saaledes, desuagtet har foreligget en moralsk Æret. Havde det Tilfælde, her omhandles, været af denne Art, havde Overdomstolen været af denne Opfattelse, og andre Autoriteter havde havt en lignende og vare komne til os, for at vi skulde overveie, hvad vi kunde være med til at gjøre for at hjælpe paa den moralske Æret, og hvilke Konsekvenser det vilde have, om vi fulgte dette ømme Hensyn, dette Billighedshensyn, da var Stillingen en anden, og saaledes kunde Forholdene foreligge. (Steenstrup: Saadan ere de). Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) maa undskylde mig, man jeg er ikke enig i hans Opfattelse. Saaledes som Sagen foreligger for mig, ere nogle Jurister overbeviste om, at Højesteretsdommen har truffet det Rette i og for sig, andre Jurister staa noget tvivlende om, hvorvidt der ikke i 1825 kunde være stet en Feiltagelse, og atter andre Jurister mene bestemt, at der er stet en Feiltagelse. Saaledes klassificerer jeg de Sagkyndige, men jeg siger, at det er saa langt fra, at det stiller sig saaledes for dem, der have med Sagen at gjøre, at de mene, at der er stet nogen positiv Æret her, at endogsaa fremragende Jurister mene, at den formelle og moralske Ret er stet Fyldest, og at Ingen kan klage derover, selv om det kan synes noget haardt. Skulle vi kaste os ind i de høitærede Juristers Stridigheder om Domstolenes Afgjørelser i Spørgsmaal af denne eller lignende Natur? Her gjælder det Formue, men til andre Lieder kan det gjælde Ære og deslige, og vi kunne derved komme vidt ind

paa en Bei, som ikke vilde føre os til større Ansæelse, men snarere vilde svække den. Det vilde ikke, tror jeg, bidrage til, at vi kunde — og jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at det skulle vi — optæde som de Forurettedes Forsvarere. Hvad der er er endelig paakjendt af Domstolene efter en omhyggelig Undersøgelse til alle Sider, hvad der altsaa har fundet sin Afgjørelse der, skal man efter min Mening være varsom med at tage op og mene om, at vi forstaa det bedre. Jeg begriber overordentlig godt den Tølelse, som en Jurist kan have, der har fystet med en Sag, f. Ex. ved Underretten, og har faaet den Overbevisning, at han ikke blot prokuratormæssig bør føre Sagen saa godt som mulig, men at hans Klient i Virkeligheden har Ret, og i dette Tilfælde som i mangfoldige andre forstaaer jeg den Tølelse, der kan betage ham, naar han ser, at hans Retssanskuelse bliver underkjendt ved Højesteret; men det kan ikke være Motiv for os til at forsøge den nu foreslaaede Fremgangsmaade. Maa jeg spørge, hvad vil dette Udvalg gjøre, og hvad kan dette Udvalg gjøre? Der vil komme til at foreligge to Indstillinger, en for den ene Opfattelse og een for den anden, og saa skulle vi Rægsfolk paatage os som Overdomstol at afgjøre Sagen i Henshold til den ene eller anden Indstilling. Gaar jeg videre med Hensyn til et tænkt Indhold af en saadan Indstilling, og antager, at den vil gaa ud paa en Erstatningsbevilling til de Paagjældende, maa vi dog sige, at hvor Meget vi end kunde ville gjøre ret, hvad der er kroget i denne Verden, vil der dog ikke kunne være Tale om, at vi kunne det i dette Tilfælde. Jeg tror, at det ligger langt udover vor Evne at træffe den rette Afgjørelse her. Naar den er om at bruge Statskassens Penge til Sigt, maa det nøie overveies, om der foreligger et Billighedshensyn af en saadan Karakter, at det er forsvarligt i og for sig, bortset fra Konsekvenserne, og forsvarligt ogsaa henset til Konsekvenserne. Kommer man nu til det Resultat, at, selv om der efter modstridende Meninger foreligger en Indstilling, bør man ikke være med til at anvende Statens Penge til Fordel for disse Entelte, er der ogsaa af den Grund, bortset altsaa fra de konstitutionelle Hensyn, ingen Opfordring for os til at anbefale Udvalgs Besættelse. Et tredie Hensyn skal jeg blot berøre, og det er det, at naar der i Folkethinget er Enighed om, at det ikke kan føre til noget Resultat at gjøre dette Strid, og at det er en noget farlig Bei at inblade sig paa for Folkethinget, bliver det dog ikke ganske ligegyldigt, naar der haves saa stor Brug for Folkethingets Arbeidskraft til de alt foreliggende Sager, saa uden Nødvendighed at paatage sig mere. Jeg skal derfor og navnlig af det konstitutionelle Hensyn, jeg først navnte, tillade mig at stemme imod Udvalget. At Folk have sølt deres Haab skuffet, efter at have forfulgt det i god Tro lige til